

TATÁR SÁNDOR

Ennek akár már hírértéke is lehetne

– persze ha volnék valaki

*Iszonyatosan hízott a félelem bankszámlája a napjaimtól.
Magam meg félelmetesen elszegényedtem közben
(még akkor sincs kétségem efelől, ha saját szaldóm
szükségképpen titok előttem: hogy mennyi van még hátra,
csak akkor tudhatnám, ha önként, önkezemmel).
És még mindig én utalgatok kötelesség-
tudóan (tehetetlenül) neki, a dúsgazdagnak, a talán már
a markát sem dörzsölőnek, aki annyira megszokta
ezt az engedelmes-rutinszerű adakozást.*

*Amikor a kipufogógáz kissé eloszlik,
s én átvágok a túloldalra, egy látszólag szabad ember
viszi át láthatatlan elősdijét (az ufók által beültetgetett
mikrochip-hívőknek sem akarom elvenni a kedvét;
szó lehet éppenséggel erről is) a túlsó partra.
(Téboly, agyrém; erről hiszi mindenki, amíg
benne nem találja magát [bár sokáig akkor sem
fogadja el, viszonylag könnyen fölszámolható
funkciózavarrá bagatellizálja; reflexből önámít],
naszóval erről hiszi minden kétlábú, tollatlan állat,
hogy vele ilyen nem fordulhat elő.))*

*Az ősz mindenféle pörkös, szárazon lepörgött
levelet elfogad; beváltja télre, kályhamelegre,
az Advent ígéretére, csak az én bankjegyeimre
húzza el a száját szánakozva & utálkozva;
alamizsnaként lök oda kegyesen némi törékeny békét,
csalóka biztosságot (szépek a szivárványlól szappan-
buborékok, de hiába a bölcs tanácsok: „Csak a jelenben,
mindig a jelenben!”, én a jövő firtatása [hic et nunc:
balsejtelmek] nélkül élni nem tudok).*

*Bankot váltani jámbor illúzió volna; a bank is
én vagyok {szémoá...} – ennek a végképp ronccsá amortizáló,
meglehet, már most egy „élő” múmia
utalgatási kényszere által fenntartott
nap-forgalomnak kéne megálljt parancsolni.*

Állítólag rajtam áll.” Egyelőre inkább bukik.

* Belátásaimra, fogadalmaimra, a folyamatosan próbára tett „nem adom fel!”-re.

** Az ügyfél választása. Presszió?? Hol? Kitől?!